

І все, куди не йду, холодні трави сняться

Володимир Сосюра

І все, куди не йду, холодні трави сняться,
де дерева шумлять і плачуть за Дінцем,
де вулиці п'янить солодкий дух акацій,
востаннє за вікном заплакане лице...

І сняться все мені далекі темні очі,
що в'януть і мовчать в осінній далині...
А щоки, як колись, вітри мені лоскочуть,
і запах чебрецю несуть вони мені...

Ну як тепер живе Горошиха-вдовиця,
що Федька — син її, застрелений вночі?
А ми ж не раз із ним ходили по кислиці,
де шарудів бур'ян і плакали сичі...

Ожина за Дінцем... О любий Холоденко,
далекий брате мій, зарубаний в бою!
Не схилить вже тепер твоя нещасна ненька
на зрубане плече голівоньку свою.

І все, куди не йду, холодні трави сняться,
де дерева шумлять і плачуть за Дінцем,
де вулиці п'янить солодкий дух акацій,
востаннє за вікном заплакане лице...